

5. 3. 2002

ID: 15910

Znárodnění

Skutečnost, že se na konkrétní případ znárodnění vztahoval dekret č. 100/1945 Sb. neznamená, že je vyloučeno posouzení věci i podle dekretu č. 108/1945 Sb.

Skutečnost, že se na konkrétní případ znárodnění vztahoval dekret č. 100/1945 Sb. neznamená, že je vyloučeno posouzení věci i podle dekretu č. 108/1945 Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1322/2001, ze dne 12.2.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně J. P. a H. K., zastoupených advokátkou, proti žalované České republice - Vojenské stavební a ubytovací správě, zastoupené Vojenským úřadem pro právní zastupování, 160 00 Praha 6, Náměstí Svobody 471, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 4 C 74/92, o uzavření dohody o vydání nemovitostí, o dovolání 1. J. P., a 2. H. K., zastoupených advokátkou, proti rozsudku Městského soudu v Praze z 23.3.2001, sp. zn.18 Co 673/2000, tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze z 23.3.2001, sp. zn. 18 Co 673/2000, i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 z 28.6.2000, čj. 4 C 74/92-148 a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 3 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou, podanou u soudu 6.3.1992 (v průběhu řízení upravovanou), se žalobkyně domáhaly, aby žalované Vojenské stavební a ubytovací správě bylo uloženo vydat jim pozemky parc. č. 3556/7, parc. č. 3557/1, parc. č. 3557/3 a parc. č. 3557/4, jakož i tovární objekt čp. 3 v P. V žalobě bylo uvedeno, že původními spolu majiteli uvedených nemovitostí byli F. S. a F. N., ale tyto nemovitosti byly v roce 1948 znárodněny bez náhrady; uvedení spolumajitelé bývalé firmy S. a N. zemřeli. Žalobkyně požádaly žalovanou vojenskou organizaci o vydání nemovitostí, ale bezvysledně.

Žalovaný stát - Vojenská stavební a ubytovací správa navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobní návrh žalobkyně se může týkat jen jedné poloviny v žalobě uvedených nemovitostí (po F. S.) a nikoli těchto nemovitostí jako celku. Firma F. S. a F. N. byla veřejnou obchodní společností, která provozovala výrobu závitových nástrojů. Ohledně majetku této společnosti došlo ke konfiskaci podle dekretu č. 108/1945 Sb. na základě výměru bývalého Zemského národního výboru v Praze z 28.11.1948, čj. VIII/2-231/38-1948. Nemovitosti uvedené obchodní společnosti byly znárodněny podle dekretu č. 100/1945 Sb. výměrem Ministerstva průmyslu z 24.6.1948, čj. 982 40/49-V-IV-2. Podle názoru žalované vojenské správy se na tento případ nevztahují ustanovení zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

Soud prvního stupně vyslechl v řízení žalobkyně J. P. a H. K., jako účastnice řízení, a konstatoval

obsah listinných dokladů předložených účastníky řízení. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 z 29.7.1996, čj. 4 C 74/92-37, byla žaloba žalobkyň zamítnuta. Bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

K odvolání žalobkyň byl uvedený rozsudek soudu prvního stupně rušen usnesením Městského soudu v Praze z 20.8.1997, sp. zn. 39 Co 63/97, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud ve svém usnesení ukládal soudu prvního stupně provést důkazy ohledně původního vlastnictví právních předchůdců žalobkyň i ohledně držení nemovitostí uvedených v žalobě žalobkyň, dále objasnit otázku, zda žalobou uplatněný nárok žalobkyň se týká celých jimi požadovaných nemovitostí nebo jen jejich dílů; soudu prvního stupně bylo uloženo zabývat se i otázkou, zda tu ke znárodnění došlo v rozporu s tehdy platnými právními předpisy a zda majetek F. S. podléhal či nepodléhal konfiskaci podle dekretu č. 108/1945 Sb. a na základě čeho došlo v pozemkové knize ke vkladu vlastnického práva k žalobkyněmi uváděným nemovitostem pro národní podnik Škodovy závody.

V dalším průběhu řízení soud prvního stupně si vyžádal sdělení od Obvodního úřadu P., od akciové společnosti N. C. i od Katastrálního úřadu P., vyslechl svědka L. S. a konstatoval obsah dalších listinných dokladů, předložených účastníky řízení. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 z 28.6.2000, čj. 12 C 74/92, bylo žalovanému státu - Ministerstvu obrany ČR - Vojenské stavební a ubytovací správě uloženo uzavřít se žalobkyněmi J. P. a H. K. dohodu o vydání každé z těchto žalobkyň po jedné ideální čtvrtině pozemků parc. č. 3556/1 (o výměře 640 m²), parc. č. 3557/1 (o výměře 17 m²) a parc. č. 3557/4 (o výměře 4786 m²) v P. Žalovanému účastníku řízení bylo uloženo zaplatit žalobkyním na náhradu nákladů řízení 10.145,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně uváděl, že nemovitosti, jichž se žalobkyně domáhají, přešly na stát znárodněním podle dekretu č. 100/1945 Sb. na základě výměru Ministerstva průmyslu z 24.6.1949, čj. 98240/49-V-IV-2; tento výměr však nebyl podepsán ministrem průmyslu (jak je tato okolnost pokládána za rozhodnou nálezem Ústavního soudu ČR z 28.4.1994, III. ÚS 114/93, uveřejněným pod č. 23 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR). Podle názoru soudu prvního stupně tu nedošlo ke konfiskaci nemovitostí firmy S. a N. podle dekretu č. 108/1945 Sb. Žalobkyně pokládal soud prvního stupně za oprávněné osoby podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. [87/1991](#) Sb. a žalovanou Vojenskou stavební a ubytovací správu za osobu povinnou podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb. ohledně shora uvedených nemovitostí, nikoli však ohledně továrního objektu čp. 1936, který byl v držení akciové společnosti N. C. Podle názoru soudu prvního stupně žalobkyně řádně a včas učinily výzvu k vydání nemovitosti vůči Vojenské stavební a ubytovací správě. Z uvedených důvodů soud prvního stupně vyhověl žalobě žalobkyň a uložil žalovanému státu - Vojenské stavební a ubytovací správě uzavřít dohodu o vydání jedné poloviny nemovitostí, požadovaných žalobkyněmi. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalované České republiky - Vojenské stavební a ubytovací správy proti uváděnému rozsudku soudu prvního stupně rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem z 23.3.2001, sp. zn. 18 Co 673/2000. Rozsudek soudu prvního stupně byl změněn tak, že byla zamítnuta žaloba žalobkyň na uložení povinnosti žalovanému účastníkovi řízení uzavřít se žalobkyněmi dohodu o vydání nemovitostí, zapsaných na listu vlastnictví č. 13 pro katastrální území Ž. u Katastrálního úřadu P. jako pozemek parc. č. 3556/1 - zastavěná plocha o výměře 640 m², pozemek parc. č. 3557/1 - ostatní plocha o výměře 17 m² a pozemek parc. č. 3557/4 - ostatní plocha o výměře 3786 m² a

budovy s orientačním číslem 2a v P. Bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení; rovněž bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

V odůvodnění svého rozsudku odvolací soud uváděl, že odvolání žalovaného státu - Vojenské stavební a ubytovací správy bylo shledáno důvodným. Odvolací soud měl za to, že soud prvního stupně provedl v řízení dostatek důkazů, ale neposoudil věc správně po právní stránce. Odvolací soud vycházel z toho, že původním majitelem nemovitostí, jež jsou sporné mezi účastníky tohoto řízení, byla veřejná obchodní společnost S. a N., která nebyla právnickou osobou, a proto je nutno uvedené společníky bývalé veřejné obchodní společnosti (popřípadě právní nástupce těchto společníků) považovat za oprávněné osoby ve smyslu ustanovení zákona č. [87/1991](#) Sb. Podle názoru odvolacího soudu tu nešlo o protiprávní znárodnění majetku bývalé firmy S. a N. podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb., nýbrž o konfiskaci majetku podle dekretu č. 108/1945 Sb., a to s účinky od doby účinnosti tohoto dekretu. Odvolací soud se zabýval také tím, zda tu nedošlo k zneužití tohoto dekretu v důsledku politické persekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody, ale nic takového nebylo v průběhu řízení zjištěno. Konfiskační řízení podle dekretu č. 108/1945 Sb. proti F. S. bylo vedeno již v roce 1946 a další takové řízení bylo vedeno již v roce 1947, i když bylo skončeno v roce 1949, případně až v roce 1950. Další majitel firmy F. N. využil i možnosti přezkoumání konfiskačních rozhodnutí správním soudem. Z vydaných konfiskačních rozhodnutí nevyplývá, že by v těchto rozhodnutích byly vzaty v úvahu jiné aspekty, než které byly důvodem pro konfiskaci podle dekretu č. 108/1945 Sb., tedy že by k jejich vydání došlo v důsledku změny politických poměrů po 25.2.1948. Podle názoru odvolacího soudu tu bylo nerozhodné, že tu došlo zároveň ke znárodnění podle dekretu presidenta republiky č. 100/1945 Sb.

Proto odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 220 odst. 2 občanského soudního řádu a žalobu žalobkyň zamítl. S ohledem na změnu rozhodnutí o věci samé změnil odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 2 občanského soudního řádu i akcesorický výrok o nákladech řízení před soudem prvního stupně. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto s poukazem na ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátce, která žalobkyň v řízení zastupovala, dne 17.5.2001 a dovolání ze strany žalobkyň bylo podáno dne 11.6.2001 u Obvodního soudu pro Prahu 3, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Dovolatelky ve svém dovolání navrhly, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Co do přípustnosti dovolání poukazyvaly dovolatelky na to, že jejich dovolání směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Jako dovolací důvod uplatňovaly, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelky vytýkaly rozhodnutí odvolacího soudu zejména to, že nepokládal (na rozdíl od soudu prvního stupně) za rozhodnou skutečnost, v řízení zjištěnou, že tu došlo ke znárodnění bývalé veřejné obchodní společnosti S. a N., přičemž toto znárodnění bylo vykonáno v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy, takže majetek uvedené společnosti přešel na stát ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb. Naproti tomu pokládal odvolací soud za

rozhodné, že tu došlo ke konfiskačnímu řízení podle dekretu č. 108/1945 Sb., které bylo zahájeno před rozhodným obdobím podle zákona č. [87/1991](#) Sb. (tj. před 25.2.1948). Při zabývání se s výsledky tohoto konfiskačního řízení dospěl odvolací soud k závěru, že v tomto řízení, které skončilo v roce 1950, mohl F. S. uplatnit své důkazy vyvracející obvinění, že za války spolupracoval s Němci a s okupačním režimem. Dovolatelky trvaly na svém tvrzení, že důkazy ve prospěch F. S. se v konfiskačním řízení nikdo nezabýval v celém průběhu tohoto řízení a tím méně již po 25.2.1948; proto se, podle názoru dovolatelek, měl odvolací soud zabývat tím, zda důvody konfiskace byly opodstatněné a brát v úvahu žalobkyněmi předložené důkazy svědčící o chování F. S. za okupace.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel odvolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, vydaným přede dnem účinnosti uvedeného zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních právních předpisů (tj. zejména podle ustanovení občanského soudního řádu - zákona č. [99/1963](#) Sb. ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.). Také v bodu 15 uváděných přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. je odvolacím soudům uloženo projednat odvolání proti rozsudkům soudů prvního stupně, vydaným přede dnem účinnosti uvedeného zákona (jak tomu bylo v daném případě), podle dosavadních právních předpisů. Na to také odvolací soud ve svém rozhodnutí z 23.3.2001 (sp. zn. 18 Co 673/2000 Městského soudu v Praze) správně poukazoval.

Dovolání tu bylo přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), protože směřovalo proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolatelky uplatňovaly dovolací důvod, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), z něhož tu bylo třeba vycházet, mohlo spočívat buď v tom, že soud použil na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis nebo si použitý právní předpis nesprávně vyložil (srov. k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13 [45]).

V daném případě posoudil odvolací soud projednávanou právní věc podle ustanovení § 3 a § 6 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, která se na projednávaný případ vztahovala a účastníci řízení na ně také v průběhu řízení poukazovali. V řízení o dovolání bylo tedy třeba se ještě zabývat tím, zda si odvolací soud tato ustanovení také správně vyložil.

V zákoně č. [87/1991](#) Sb. jsou případy, kdy věc přešla na stát v rozhodném období (25.2.1948 - 1.1.1990), na něž se vztahuje povinnost věc vydat (ve smyslu ustanovení § 4 a § 5 téhož zákona), uvedeny zejména v ustanovení § 6 odst. 1 citovaného zákona pod písm. a/ až k/, a to výslovně ty druhy případů, kdy v rozhodném období (ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. [87/1991](#) Sb.) přešla věc na stát, jež má citovaný zákon na zřeteli pro posouzení povinnosti k vydání věci ze strany povinné osoby. Jmenovitě jsou tu uvedeny případy znárodnění vykonaného v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy (§ 6 odst. 1 písm. k/ zákona č. [87/1991](#) Sb.).

K výkladu ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb. uvedl Ústavní soud ČR již např. v nálezu z 28.4.1994, III. ÚS 114/93 (uveřejněném pod č. 23 ve svazku 1 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR), že nelze u výměrů, majících povahu rozhodnutí, jimiž byl vymezen rozsah znárodnění, připustit, aby tento akt, který měl být vydán ministrem, byl vydán někým, kdo byl k jeho vydání zmocněn (pověřen), protože nelze totiž osobu ministra a jeho ústavní a politickou odpovědnost zaměňovat za jeho úřad, tedy za ministerstvo, případně za ministru podřízeného úředníka bez ústavní odpovědnosti.

V rozhodnutí uveřejněném pod č. 15/1994 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, bylo vyloženo, že zákon č. [87/1991](#) Sb. se nevztahuje, pokud šlo o majetek konfiskovaný podle dekretu presidenta republiky č. 108/1945 Sb., jen na ten majetek, ohledně něhož rozhodnutí o konfiskaci, jež bylo vydáno podle ustanovení § 1 odst. 4 citovaného dekretu, nabylo právní moci a vykonatelnosti před 25.2.1948.

Splnění zákonných předpokladů přechodu věci na stát ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 a § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. [87/1991](#) Sb. může v případech konfiskace majetku podle dekretu č. 108/1945 Sb. soud posuzovat jen tehdy, jestliže správní orgán rozhodoval až po 25.2.1948 o tom, jsou-li splněny podmínky podle dekretu č. 108/1945 Sb., za nichž pak došlo ze zákona ke konfiskaci majetku, stanovené tímto dekretem (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 16/1994 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

V ustanovení § 4 odst. 1 dekretu presidenta republiky č. 100/1945 Sb., o znárodnění dolů a některých průmyslových podniků (vydaného dne 24.10.1945 a vyhlášeného dne 27.10.1945), bylo stanoveno, že znárodněním podle tohoto dekretu nabývá stát vlastnictví znárodněných podniků v rozsahu tímto dekretem stanoveným. Podle ustanovení § 5 odst. 1 dekretu č. 108/1945 Sb. národní podnik, do kterého vplyne majetková podstata v den převzetí majetku (u nemovitostí bez potřeby intabulace v pozemkových knihách, jak tato otázka byla vždy v uveřejněné judikatuře vykládána - viz zejména rozhodnutí uveřejněné pod č. 100/1950 Sbírký rozhodnutí čs. soudů). Podle ustanovení § 27 odst. 1, věta první, dekretu č. 100/1945 Sb. dokud nebyl zřízen národní podnik (ve smyslu ustanovení § 12 dekretu č. 100/1945 Sb.), byl ten, jemuž náležel znárodněný podnik, povinen pod osobní odpovědností vést správu a záležitosti přiměřené podle téhož dekretu s péčí řádného hospodáře; totéž platilo o národním správci, ustanoveném podle dekretu presidenta republiky č. 5/1945 Sb. (viz § 27 odst. 1, věta druhá, dekretu č. 100/1945 Sb.). Dekret č. 100/1945 Sb. nabyl účinnosti dnem vyhlášení (§ 36 tohoto dekretu).

Dekret presidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a o fondech národní obnovy, byl vydán 25.10.1945 a vyhlášen byl ve Sbírce zákonů a nařízení Československé republiky dne 30.10.1945. Účinnosti nabyl dekret č. 108/1945 Sb. dnem vyhlášení (§ 21 tohoto dekretu).

Jestliže tedy v daném případě došlo ke znárodnění majetku firmy Strejc a Nosek, která provozovala výrobu závitových nástrojů, podle dekretu presidenta republiky č. 100/1945 Sb. (s vymezením rozsahu znárodnění výměrem Ministerstva průmyslu z 24.1.1948, čj. 982 40/49-V-IV-2), jak to v tomto občanském soudním řízení uváděl i žalovaný, pak již se na tento majetek, pokud podléhal znárodnění, nevztahoval později vyhlášený dekret č. 108/1945 Sb.; přitom ovšem znárodnění bylo dosaženo převzetím majetku národním podnikem (viz k tomu § 12 odst. 3 dekretu č. 100/1945 Sb. a

srov. k tomu také již shora citované rozhodnutí uveřejněné pod č. 100/1950 Sbírky rozhodnutí čs. soudů).

Šlo tu tedy ohledně věcí z majetku znárodněné firmy S. a N. o věci (pokud ohledně nich došlo k znárodnění), na něž se vztahovala povinnost podle § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. je vydat (za podmínek v tomto zákoně stanovených), když tyto věci přešly (a pokud ve stanoveném rozsahu přešly) znárodněním na stát, přičemž je tu právně významné, zda toto znárodnění bylo vykonáno v souladu či v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy (viz § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb.).

Bylo tedy nutné posoudit v daném případě nárok žalobkyň podle ustanovení zákona č. [87/1991](#) Sb., jmenovitě podle jeho ustanovení § 1, § 3, § 4, § 5 a § 6 odst. 1 písm. k), přičemž bylo třeba mít na zřeteli, že právní důsledky konfiskace podle dekretu č. 108/1945 Sb. se mohla vztahovat na majetek uvedené firmy jen potud, pokud nepodléhal znárodnění podle dekretu č. 100/1945 Sb.

Nemohl se proto dovolací soud ztotožnit s právním názorem odvolacího soudu, že tu k odnětí majetku právního předchůdce žalobkyň došlo účinností dekretu č. 108/1945 ke dni 30.10.1945 v celém rozsahu tohoto majetku (tedy i toho majetku, který byl znárodněn podle dekretu č. 100/1945 Sb.), a nemohl tedy dospět k závěru, že toto rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na správném právním posouzení věci. Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Podle názoru dovolacího soudu bylo nutno v daném případě přikročit podle ustanovení § 243b odst. 2 občanského soudního řádu (v již citovaném znění) i ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně, protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně. Tento soud sice správně posoudil to, že se na tento případ zásadně vztahuje znárodnění podle dekretu č. 100/1945 Sb., ale měl za to, že projednávaný případ bylo nutno souběžně (a to v celém rozsahu) posuzovat i podle dekretu č. 108/1945 Sb. a zabývat se tu v důsledku toho (opět v celém rozsahu) splněním zákonných předpokladů ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 a § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. [87/1991](#) Sb. z hlediska důvodů pro konfiskaci nepřátelského majetku podle dekretu č. 108/1945 Sb. a nikoli především podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb. z toho hlediska, zda a v jakém rozsahu tu došlo ke znárodnění majetku, sporného mezi účastníky tohoto občanského soudního řízení, a to podle dekretu č. 100/1945 Sb. V dalším řízení soud prvního stupně posoudí projednávanou právní věc v tom smyslu, zda tu jsou ohledně znárodněného majetku bývalé firmy S. a N. splněny zákonné předpoklady stanovené v § 1, § 3, § 4, § 5 a § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. [87/1991](#) Sb. (přitom bude brán zřetel i na shora již citovaný náleze Ústavního soudu ČR z 28.4.1994, III. ÚS 114/93, uveřejněný pod č. 23 ve svazku 1 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR).

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)